

L'esbrancada s'apodera del Congrés

Rufián, d'ERC, és expulsat per una enganxada amb Borrell, que s'inventa una escopinada

Rufián manifestant la seva queixa, ahir ■ ACN

L'accident a l'R4 reobre el debat per la falta d'inversió

Calvet critica la desídia de l'Estat

www.pallarsjussa.net

www.viujussa.cat

EL PUNT AVUI+

1,20€

DIJOUS • 22 de novembre del 2018. Any XLIII. Núm. 14828 - AVUI / Any XL. Núm. 13698 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT

P6,7

La jugada del PP perpetua Lesmes al Tribunal Suprem

FRE • Socialistes, populars i Podem renunciem ara a renovar el poder judicial després del cop de porta de Marchena

Destituït l'advocat de l'Estat que volia acusar de rebel·lió

HISTÒRIA • Els de Casado repeteixen la mateixa tàctica que van usar quan Rajoy va perdre les eleccions del 2004

CULTURA-ESPECTACLES

P38

Arqueòlegs treballant en el fons marí de les illes Formigues, amb gran quantitat d'àmfores transportades pel vaixell ■ CASC

Un vaixell d'abans de Crist

La nau romana de les Formigues és més antiga del que es preveia

CULTURA P28,29

Cinquanta anys del 'White Album' dels Beatles

26N P14

El Punt Avui us convida als Premis Republicans de l'Any

EL PUNT AVUI+
'Connexió Parlament',
a partir de les 8.30 h

El ple del Parlament, a El Punt Avui TV

BAR-RESTAURANT

CAL AVI

C/ Pau Costa, 16
08350 Arenys de Mar
Tel. 93-792-38-50
Mòb. 685-192-359

ESMORZARS - DINARS CASOLANS - SOPARS

calxavi@hotmail.es

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Jofre Llombart

El bus i la convivència

Intentaré ser quirúrgic per extirpar d'aquest article qual-sevol connotació ideològica que pugui contaminar el sentit últim d'aquesta columna. Si es fa una recerca a Google amb les paraules *Ciutadans* i *convivència* surten milers i milers de notícies en què dirigents d'aquest partit (especialment Inés Arrimadas) fan una crida a restablir-la. Ja no entro amb si realment s'ha trencat o no. O de si, per buscar vots arreu, es vol transmetre una imatge que a Catalunya hi ha un clima prebèl·lic. El cas és que, durant mesos, Ciutadans ha fet una constant apel·lació a restituir una pau per ells inexistent. Diumenge vinent, Ciutadans ha convocat una manifestació a Madrid sota el lema "Stop Sánchez. Indults no. Eleccions ara". Fins aquí, res a dir perquè no em vull ficar en el dret legítim que té el partit d'Albert Rivera a rebutjar el perdó i a demanar comicis: insisteixo, el debat que plantejo és un altre. I és que per publicitar aquesta manifestació, Ciuta-

Estic segur que aquest autobús no ajuda a aquell objectiu de restabliment de la convivència

dans ha posat en circulació un autobús amb el cartell de la convocatòria. En ell hi surt una foto gegant d'Oriol Junqueras rient i una altra de Carles Puigdemont. El disseny d'aquest cartell ambulant ha fet que la frase "Indults no" caigui al costat de la imatge del líder d'ERC. És una imatge amb tota la intencionalitat del món perquè Junqueras surt esclafint-se de riure en una metàfora visual que evoca allò de qui riu últim riu millor. Segurament el cartell farà les delícies dels qui, a més de voler veure Junqueras a la presó, el volen amb una humiliació extra; com si no en tinguessin prou amb l'empresonament d'un pare de dues criatures de tres i sis anys. Encara més, és possible que la imatge ajudi a portar gent al centre de Madrid en favor d'aquestes reivindicacions. Però el que estic segur és que aquest autobús no ajuda a aquell objectiu de restabliment de la convivència. I només em pregunto si es podia haver convocat la mateixa manifestació amb el mateix lema sense la necessitat que un partit, amb possibilitats de govern, ridiculitzi un adversari polític privat de llibertat.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Fusions

Tornem-hi amb Rosalia, la jove del Baix Llobregat que ara fa furor i que ha guanyat un Grammy amb una cançó o un disc que es diu *Malamente*. Per haver-ne parlat en un anterior article que vaig titular "Catalans universals" Aleix Renyé, el nostre home a la Catalunya del Nord, m'escriu: "No crec que ningú posi en dubte que Rosalia Vila sigui catalana. El debat és considerar, o no, que el flamenc és cultura catalana. Si fos així, també ho haurien de ser el jazz, el rap o les *muñeiras* que es fan a Catalunya, crec." Li responc que Tete Montoliu no va parar de crear i interpretar jazz. No he sentit mai ningú negar la catalanitat de la seva producció, ningú que hagi discutit el seu nom entre els músics catalans. Tete, que era invident, tenia una frase fabulosa: "Quan em miro al mirall soc negre." Era jazz pur, el seu? No hi entenc prou. Menys de flamenc. En tot cas ens devem trobar davant un jazz i un flamenc embastardits, *xarnegos*, si se'm permet. Gloriosament embastardits i xarnegos, si orelles més fines que les meves els han cobert de premis i lloances. El secret es deu ha-

“El flamenc de Rosalia i la catalanitat altra vegada

ver d'anar a trobar en la paraula "fusió". Rosalia "fusiona". També ho fa Maria del Mar Bonet, citada a l'article, amb acords i articulacions vocals d'origen aràbic i ningú no li discuteix la catalanitat, igual que a Tete.

L'adverbi *malamente* és correcte en espanyol però els catalans considerem que, com si fos "paleta" o "raxola" és una catalanada introduïda al castellà que es parla a Catalunya. ¿I si la Rosalia ha pensat que *malamente* era un catalanisme, una "fusió" més? Les cases catalanes han estat aixecades a base de molts *paletas* i *raxolas*.

Es mira al mirall i es veu flamenca.

Però sempre serà Rosalia Vila Tobella de Sant Esteve Sesrovires, com Tete Montoliu Massana era blanc i de Barcelona. Molts catalans d'origen andalús que parlen en castellà, van al seu poble i no els entenen. Fan un *zapateao*, i els d'allí es pensen que és una sardana. És que parlen i ballen "en fusió". Hi ha el flamenc del Baix Llobregat com hi ha el rock tarragoní o gironí o *El cant dels ocells*, una nadala adaptada als funerals de tot el món.

En la poesia de Joan Oliver Noè, el patriarca bíblic interpel·la Déu en ple Diluvi: "I mentrestant els peixos se la campen;/ jo tampoc no m'explico el privilegi." Als pintors, escultors, compositors, científics o cuiners catalans els concedim una comprensió que neguem als que s'expressen amb paraules o cants. I si hi ha entre ells un malànima? I si hi ha un anticatalà furibund? A més: que no hi ha fusions molt celebrades i degustades als fogons catalans? Jo soc pujolista, ja ho saben. ¿La Rosalia divulga Catalunya, una part noble i creativa de Catalunya pel món? Peix al cove, Creu de Sant Jordi i catalana universal.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directores adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurologiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/57qff3>

A la tres

Carles Sabaté / csabate@elpuntavui.cat

Atiar a escopinades

Borrell "hipòcrita". Així defineix el diari britànic *The Daily Telegraph* el ministre d'Exteriors. Sembla haver-lo vist a venir, per les seves desqualificacions sobre el *Brexit*. Més enllà de l'exagerada gesticulació habitual de Ruffián, Borrell crispa i després es queixa que el clima està enrarit. A Catalunya coneixem els seus excessos i intents de "desinfectar" el país. Ahir va encendre la metxa al Congrés, amb el gargall invisible, obligant la presidenta de la cambra a cridar els grups i demanar-los que no emprin les paraules *colpista* ni *feixista*. Resultat final: Cs i el mateix PP negant-se a abaixar el to, tal com ja van advertir que no farien al Parlament. Ana Pastor desacreditada pels seus companys i fent Rajoy, "moderat", com deia Sánchez a Casado.

I és que els intents de dialogar, o simplement d'asserenar el clima, són dilapidats encara que vinguin des del

“Sánchez i Pastor abaixarien el to, però Borrell i Casado van desbocats i ja els va bé que el Suprem segueixi ben agre

mateix partit, com li va passar ahir a Pastor. Al PP ja li està bé que esclati l'intent de renovació de la cúpula judicial de l'Estat, de manera que Lesmes continuarà al capdavant i Marchena podrà continuar treballant per afermar el relat inventat de la sedició en el judici als presos independentistes.

L'intent de Sánchez d'endoleir el Suprem i el Consell General del Poder Judicial fracassa i se li complica l'assoliment d'alguna entesa pressupostària amb l'independentisme. El Suprem continuarà agre i ja ha citat els advocats de la defensa per detallar-los com anirà la mecànica del macrojudici.

Es podria pensar que Borrell és un ministre díscol i que Sánchez va emprar el seu nom per no perdre vots entre l'espanyolisme d'esquerres, però és que fins i tot el ministre Ábalos, que en alguna ocasió calmava el linxament a Catalunya, s'atrevia a vincular l'aprovació del pressupost estatal a la millora de les Rodalies. Ha mort un veí de Castellbell, senyor ministre! Amb les inversions en seguretat de les infraestructures no s'hi hauria d'especular. Foment sempre ha servit per premiar territoris dòcils i castigar els hostils, però tant per escatimar-hi inversions imprescindibles...

EDITORIAL

Ruffián i el doble raser al Congrés

■ L'expulsió del portaveu d'ERC, Gabriel Ruffián, al Congrés posa de manifest el doble raser que impera a la cambra espanyola. La denúncia del diputat republicà sobre la immoralitat de Josep Borrell quan va fer befa d'Oriol Junqueras després que el vicepresident fos empresonat pot ser interpretada com a dura, però s'ajusta perfectament a la realitat i s'emmarca en la crítica política que dona sentit a un parlament. Per això resulta inevitable no veure un fort esbiaixament de la presidenta del Congrés, Ana Pastor, quan expulsa Ruffián sense tenir en compte les grolleres desqualificacions de Borrell cap al diputat republicà aplaudides per la bancada socialista dempeus o el fet que el ministre s'inventi una escopinada.

Els grups independentistes han suportat fins ara com des de Cs se'ls insulta i qualifica de colpistes cada dia amb tota la impunitat i la permissivitat de la presidenta. Mentre ells són amonestats, o fins i tot expulsats de l'hemicicle, quan es defensen amb la rèplica dialèctica. Pastor obvia que és Cs qui ha instaurat una forma totalment barroera de parlamentarisme que ja ha provocat també els seus incidents al Parlament de Catalunya. Les tècniques polítiques i comunicatives poden ser discutibles. I és obvi que Ruffián busca captar l'atenció. Però hi ha portaveus molt més polèmics i de pitjors formes, com el que va estar al capdavant del grup del PP, Rafael Hernando, i mai va ser tractat com Ruffián. Tot plegat mostra que el Congrés funciona sota la idea que contra l'independentisme català s'hi val tot i que els diputats catalans ni tan sols tenen dret a defensar-se. Pels grups majoritaris són diputats de segona, com si no representessin la ciutadania igual que la resta, i els volen excloure del debat polític.

De reüll

Anna Balcells

“No en tinc ni idea”

La setmana passada es va fer viral un vídeo en què es veia un corresponsal polític de la BBC confessant-se totalment incapaç d'analitzar, en directe, el tema que se li demanava. Plantat davant del Parlament de Westminster, al periodista l'interrogaven des de l'estudi sobre les possibilitats que els diputats acabessin aprovant l'acord de *Brexit* que defensa la primera ministra. “Si he de ser franc –va respondre–, tal com estan les coses en aquest moment, no tinc la més mínima idea del que passarà les pròximes setmanes.” I, com una paret de

Saber-nos ignorants és el primer pas per deixar de ser-ho

frontó, anava tornant amb un “no ho sé”, “no ho sé” cada bola que li arribava en forma de pregunta. No tinc cap dubte que Chris Mason fa bé la seva feina i es guanya merescudament el sou i, per això, cal aplaudir aquest gest tan poc freqüent de sinceritat, destinat –suposo– a provocar l'audiència.

Potser era només una manera de demostrar la complexitat del *Brexit* o de denunciar l'absurditat de fer pronòstics en calent o, simplement, volia deixar clar que, a vegades, no hi ha respostes per a tot. Saber-nos ignorants és el primer pas per deixar de ser-ho. I mentrestant, esperant que es faci la llum sobre els grans misteris de la vida –cap a on va ara el procés, quan hi haurà noves eleccions, quants euros ens quedaran a la guardiola de les pensions...–, haurem d'anar acceptant que, de tot plegat, tampoc nosaltres en tenim “ni la més mínima idea”.

Les cares de la notícia

PRESIDENTA DEL CONGRÉS DELS DIPUTATS

Ana Pastor

Doble vara de mesurar

No es pot expulsar del Congrés un diputat pel fet d'estar dempeus, com va fer ahir al matí la presidenta amb el republicà Gabriel Ruffián, quan al mateix temps estaven drets representants del PSOE, del PP i de Cs, amb els quals va ser condescendent. El reglament és igual per a tots.

MINISTRE D'AFERS ESTRANGERS

Josep Borrell

Escopinada imaginària

Només ell, ningú més, va veure que un diputat d'ERC l'escopís. Cap imatge ho certifica, ni cap company de bancada, ni cap adversari polític s'atreveix a confirmar-ho. De fet, uns minuts abans va ser l'únic que va sentir que Ruffián li havia dit “racista”, paraula que no havia pronunciat.

ACTOR

Antonio de la Torre

Empatia amb els presos

L'actor malagueny, que interpreta l'expresident uruguaià José Mujica en el film *La noche de 12 años*, empatitza amb els presos polítics catalans, ell en diu “polítics presos”, i en demana l'alliberament immediat, des d'una posició contrària a l'independentisme.

Tal dia
com
avui fa...

1 any Falsa normalitat
Els funcionaris denuncien la paràlisi de l'administració pel 155. Reivindiquen el govern legítim i avisen que la situació pot afectar els ciutadans.

10 anys Gas Natural
La Caixa salva Gas Natural dels russos i tindrà una posició de control en la gasista. Repsol continuarà dirigida per espanyols.

20 anys Crisi al PSOE
El comitè federal del PSOE posarà fi a les disputes pel lideratge entre Joaquín Almunia i Josep Borrell agafant el timó del partit.

Full de ruta

David Brugué

L'aligot no era mort

Semblava, fa uns anys, que estava desterrat. Que només treia el cap un cop l'any, per la Hispanitat, quan els fanàtics es concentren a Montjuïc per enaltir els valors de la ultradreta. La bandera espanyola amb el pollastre al mig, se suposa, va en contra de tot el que hauria de representar una democràcia. És un cant a una dictadura, a la persecució i a la repressió. Però si se li suposava una vida de subterfugi, arran del procés català ens hem adonat que simplement era un miratge més d'aquesta Espanya constitucional que s'entesten a perpetuar. Si ningú s'atrevia a treure-la al carrer, ara resulta que està de moda. Almenys en algunes de les últimes manifestacions que s'han fet a l'Estat i moltes de les quals han estat apadrinades per Ciutadans i el PP, sense oblidar, òbviament, els fanàtics de Vox.

CiU va proposar al Congrés la tipificació com a delictes de l'apologia i enaltiment del franquisme. Ho van consensuar amb altres partits i ho va rebutjar el PP

La realitat, però, és que aquesta bandera, la del pollastre, continua essent totalment legal. Segons la llei de memòria històrica, exhibir-la només és il·legal si es mostra en un edifici oficial o si ho fa un poder públic. Simplement no és la bandera oficial, sinó d'una altra època, i s'associa al franquisme. Però mostrar-la no és il·legal. Ja som al cap del carrer. Tampoc el Codi Penal penalitza l'ús de símbols associats al règim de Franco. El 2013, CiU va proposar al Congrés la tipificació com a delictes de l'apologia i enaltiment del franquisme. Ho van consensuar amb el PSOE, IU, UPyD i UPN. Per qui va ser rebutjada? Per la majoria del PP.

Una cosa és que el pollastre sigui legal i que s'escudin en la llibertat d'expressió. Una altra cosa és que a l'Estat se segueixi anant 43 anys tard i que no es prengui exemple d'altres països com Alemanya, que d'antidemocràtics en són poc sospitosos i tenen prohibida qualsevol simbologia nazi. Això sí, pels de l'aligot, la mare de tots els mals és portar un llaç groc en solidaritat amb uns polítics empresonats sense sentit. Perquè n'hi ha que no exhibeixen el pollastre. Però el tenen interioritzat.

Tribuna

David Murillo Bonvehí. Professor del Departament de Ciències Socials d'Esade

Emocions i política

Comencem amb unes constatacions. No hi ha adscripció a la democràcia sense identificació emocional a un conjunt de valors i d'institucions compartides. Contra el que diuen els pretesos racionalistes, la democràcia va molt més enllà de la raó. La democràcia ens força a ajuntar-nos a d'altres individus per compartir afectes i anhels. Sense generació de comunitats, també emocionals, no hi ha idea política que aguant.

EN AQUEST SENTIT, la política no és res més que l'aiguabarreig d'idees i emocions que permeten influir en les conductes dels individus. Eliminar les emocions de la política, a banda d'impossible, es descobreix com un intent partidista, barroer i fonamentalment conservador per tal d'amagar les relacions de poder en un marc polític determinat. Recordem-ho: cap ordre polític no és neutral ni objectiu. És fruit de les relacions de poder que es donen en un moment determinat. 1978 en el nostre cas. Anem ara amb els catalans. Que els catalans tenim poc a dir

en l'entramat de poder espanyol és cosa repetida. Poca presència en els aparrells de l'Estat. Menys en la judicatura. Menys encara en el Consell General del Poder Judicial. Els catalans, sempre sospitosos de desafecció al règim, ni hi són ni se'ls troba a faltar. Quan els catalans han provat d'utilitzar els mecanismes del sistema per influir sobre l'equilibri de poders, la pretesa emocionalitat dels catalans s'ha esgrimit amb determinació. Davant una crisi institucional que, a hores d'ara, ja hauria portat italians o francesos a refundar la república, aquí ni es pot tocar la Constitució, ni reordenar les competències autonòmiques, ni transformar un Consell General del Poder Judicial profundament corromput.

LA INCAPACITAT de l'Estat de reformarse, semblaria, demana serenitat. Els catalans, que hem d'aguantar vídeos del portaveu adjunt popular al Congrés on es posen a banda i banda imatges d'estelades amb esvàstiques, som els emocionals. Un jutge pot prohibir qui serà el president de la Generalitat

de Catalunya. Un cop, dos cops i tres cops. Amençar la mesa. I, ai las, el problema no és la debilitat de la divisió de poders. Són els catalans i la seva emocionalitat.

ACABEM. El nivell d'emocionalitat admissible és sempre fruit de les relacions de poder. Qui mana et diu el nivell de sentimentalisme permès; qui utilitza la bandera per tapar les vergonyes (i qui no) o en quines condicions la rebel·lió (postmoderna) determina que líders polítics i socials hagin de ser a la presó. També indica quan toca que la indignació col·lectiva es contingui en respectuós respecte a la decisió judicial. I aquí haurien d'anar amb compte aquells que, pujant al carro de la crítica a les emocions, acaben equiparant emocionalitat amb quelcom pernicios i suprimint el que és una crítica legítima i necessària a un sistema corcat que una majoria democràtica voldria capgirar com un mitjà. Saber a quin mestre serveixes és sempre un exercici d'honestedat. Com a mínim amb un mateix.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

El triomf de la indecència

■ Ja ho deia La Trinca: "No passa res, no passa res!" El portaveu del PP al Senat, i antic director general de la Policia en temps de Fernández Díaz com a ministre de l'Interior, es vanta de controlar el tribunal amb la renovació del poder judicial: "Controlarem la sala segona des del darrere": el Whatsapp de Cosidó justificant el pacte amb el PSOE al Consell General del Poder Judicial. Si després d'aquesta declaració —posteriorment maquillada sota el pretext de la mala interpretació— tot segueix igual, és que s'està imposant l'imperi de la indecència i que el país, que ben bé es podria dir Garrulàndia, es mereix estar com està. La renúncia del jutge Marchena és del tot insuficient, perquè com diria el ministre Borrell: cal "desinfectar". El problema és per on començar,

perquè la "infecció" és de tal magnitud que la temuda "pesta negra" es pot considerar *peccata minuta* en comparació amb la plaga que s'està escampant. La involució que patim es fa palesa amb dos exemples més, ambdós prou explícits: 1) El mantell falangista de la Pilarica. 2) Les misses oficiades en record del Generalísimo. Es pot fer una llista més que considerable de demostracions d'indecència i no acabar, motiu pel qual, per un mínim de dignitat personal i col·lectiva, cal reaccionar amb fermesa davant d'una corrua de fets que més tenen a veure amb màfia que amb democràcia.

JAUME FARRÉS BOADA
Olesa de Montserrat (Baix Llobregat)

El català fa por?

■ A *Operación Triunfo* es canta en anglès i no passa absolutament res. Es canta

en castellà, francès o gallec i és el més normal del món. Ara bé, quan es tracta de cantar una cançó en català, les xarxes socials comencen a bullir. Un concursant interpretarà aquest dimecres una cançó de Txarango, i la gent està escandalitzada. "*¡Me parece fatal que esta semana canten en catalán, señoras estamos en la televisión española!*" "*¿Es necesario que cante en catalán?*" No cal dir res més. Es retraen ells sols.

XAVIER ESPINOSA LLANDRICH
Badalona (Barcelonès)

Carta a Manuel Cuyàs

■ Benvolgut senyor Cuyàs, segueixo els seus articles a El Punt Avui pràcticament cada dia perquè fan reflexionar sobre temes diversos i això m'agrada. Avui em sembla que he trobat una mancança. En el seu article

d'avui, 20 de novembre de 2018: *Catalans universals*, llegeixo la frase: "De tots els guardons que preveu el Nobel només hem considerat el de literatura" i entenc que no hi ha hagut interès per explorar altres premis del Nobel. Si és així, voldria informar-li que el meu oncle, Jordi Tell Novellas, va treballar intensament per aconseguir el premi Nobel de la pau per a en Lluís Maria Xirinacs. Tot i que l'Institut Nobel de Noruega va acceptar el 16 de gener de 1975 la candidatura d'en Xirinacs, no es va aconseguir el guardó. Els motius estan explicats de forma magistral en la biografia *Tell, el llop solitari de l'exili català*, de la doctora Gemma Domènech i Casadevall, biografia a la qual vostè va dedicar un article en aquest mateix diari el 12 de març del 2016.

INÉS TELL I DE PALLEJÀ
Barcelona

La frase del dia

“Posar algú a la presó durant anys sense haver provat que és un criminal, és clarament un càstig”

Ai Weiwei, ACTIVISTA XINÈS

Tribuna

Rafael de Ribot. Periodista i professor de la Facultat de Comunicació Blanquerna (URL)

Supervivents

La política continua sent necessària mentre no existeixin sistemes d'elecció i control d'altres actors institucionals o individuals que es puguin ocupar de la gestió de l'espai comú. I totes les alternatives que hem experimentat o imaginat fins ara semblen fins i tot pitjors que les que tenim. Però els polítics s'entesten a descapitalitzar-se d'aquesta posició de privilegi i fan mans i mànigues per convertir la política en cada cop més intranscendent, massa vegades amb decisions que no ajuden a mantenir el seu prestigi i aferrats com estan a l'únic objectiu de sobreviure. Ni el lideratge ni la capacitat de gestió són condicions exigides per exercir la política d'una manera que es pugui considerar reeixida, i han estat substituïdes per l'adaptabilitat i la resiliència. Ha fet fortuna la idea que sobreviure és guanyar.

L'OBJECTIU DE MANTENIR-SE a qualsevol preu comporta una renúncia explícita a la capacitat transformadora de l'acció política. Però no és l'única conseqüència directa. Entre els molts altres efectes que comporta hi ha la incapacitat de renovar-se –necessària en qualsevol activitat– i per tant d'incorporar experiència i nous talents. Un ràpid repàs al que ha passat els últims anys ens porta ràpidament a concloure que han estat els factors externs (principalment l'acció de la justícia, per molt injusta que es consideri en alguns casos o necessària en d'altres) els que han forçat una alternança en els lideratges. Això és una evidència en l'actual composició del govern de Catalunya, però també va ser el detonant del canvi en el govern d'Espanya, així com en el lideratge del principal partit de l'oposició.

L'INSTINT DE SUPERVIVÈNCIA és, per tant, el que dona les principals claus d'interpretació del que ha passat i, possiblement, del que ha de passar. En aquest

sentit el govern busca els pocs punts en comú que comparteixen els partits que en formen part per poder fer públic un document que doni credibilitat al temps d'espera fins que arribin el judici i la sentència per l'1-O. Hi ha una sensació generalitzada que el que vindrà després seran unes eleccions; tant és així que el president Torra s'ha vist obligat a sortir a desmentir-ho. Mentrestant a Espanya, estem veient com està condicionant la campanya de les eleccions andaluses els “gestos” de Pedro Sánchez. En espera del que passi a Andalusia el 2 de desembre, la direcció del PSOE analitza el millor moment per anar a les urnes ara que les enquestes els situen de forma consolidada com a guanyadors d'unes hipotètiques eleccions. L'excusa d'una convocatòria podria ser la impossibilitat d'aprovar els pressupostos, però l'autèntic detonant

“Ni el lideratge ni la capacitat de gestió són condicions exigides per exercir la política d'una manera que es pugui considerar reeixida”

seria que les enquestes diguessin que el PP i Ciutadans no arriben a la majoria absoluta.

SI ENS GUIEM PER L'EXCITACIÓ del discurs polític i com ressona als mitjans de comunicació, es fa difícil d'entendre que l'últim baròmetre del Centre d'Estudis d'Opinió reculli que més del 45% dels catalans diuen que la política els interessa poc o gens. A la mateixa enquesta també es reflecteix que la insatisfacció amb la política és el segon dels problemes més importants que té Catalunya segons els enquestats (és clar que, per als que es vulguin consolar, a l'anterior onada era el primer dels problemes citats). Però la crisi del model de representació política es demostra també amb el fet que en el mateix estudi s'evidenciï que gairebé el 16% dels catalans considera que totes les decisions polítiques haurien d'estar en mans de la ciutadania, mentre que només un 2,5% creu que les haurien de prendre els càrrecs electes. Una realitat força similar és la que retrata el Centre d'Investigacions Sociològiques. L'última enquesta del CIS situa l'atur com el problema que més preocupa els espanyols, però la corrupció és el segon i molt a prop apareixen els polítics en general, els partits i la política.

PERÒ TOTS ELS CANVIS generen oportunitats. Els supervivents estan en mans dels electors si som capaços d'actuar com a usuaris exigents, decidits a premiar o castigar determinades actituds independentment de qui les protagonitzi. En un moment de tanta volatilitat i en el qual l'experiència ens demostra que els canvis es produeixen a una velocitat mai vista, el que ha transitat cap al conformisme i el populisme pot canviar ràpidament en la direcció contrària. Això, és clar, sempre que tinguem la consciència real que està a les nostres mans.

De set en set

Sara Muñoz

Actuar contra el feixisme

L'any 2015, Alemanya va ser un dels països d'Europa que van compartir el campionat europeu de bàsquet. Durant la disputa d'un partit entre Croàcia i una altra selecció, un aficionat croat va tenir la brillant idea d'alçar un braç, simulant la salutació feixista. La policia alemanya va trigar només uns segons a endur-se'l detingut. De ben segur que no va abandonar el país sense abonar abans una substancial sanció. També a Alemanya, però en dates més recents, un home va saludar uns manifestants amb el nefast gest. Va seguir les mateixes passes. Detenció i multa

No es pot perdre un sol dia més en actuar contra aquells qui alcen alegrement el braç

contudent. Fins i tot el nou rostre polític de la ultradreta alemanya, l'AfD, té cura d'evitar fer apologia directa del nazisme perquè en coneix les conseqüències. En paral·lel, a l'Estat espanyol s'observen imatges diàries de descerebrats aixecant el braç amb la mateixa facilitat amb què es demana una barra de pa al forn i bramant càntics franquistes com qui entona la cançó de moda de l'estiu. I no passa absolutament res. Ningú mou fitxa. La imatge s'està normalitzant a un ritme frenètic, amb el greu perill de contribuir així a la seva impunitat. No es pot perdre un sol dia més en actuar contra el ressorgiment de l'extrema dreta i urgeix com mai la posada en marxa d'un grup de treball amb coneixement de la realitat i amb capacitat d'incidir sobre les lleis actuals. Cal actuar amb fermeza contra el feixisme i el racisme (sempre van junts) abans la situació sigui irreversible. Si no ho és ja.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

“No busquem pactes orgànics fora dels comuns”

Elisenda Alamany, exportaveu del grup parlamentari de CatECP i impulsora de Sobiranistes

Comerç, oci i serveis, captivats pel Black Friday

Les vendes per internet mouran 1.500 milions d'euros, un 10% més que el 2017

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El mateix Suprem

FITA • El PP perpetuarà Lesmes com a president en funcions ‘sine die’
FRE • El PSOE, el PP i Podem no renoven el poder judicial i retiren els jutges que s’havien de votar al Congrés per la renúncia de Marchena
1-0 • Destituït l’advocat de l’estat afí a la rebel·lió

David Portabella
MADRID

Quan José María Aznar va triar com a hereu Mariano Rajoy i aquest va perdre les eleccions del 2004 en contra de tot pronòstic, el PP va descobrir que tenia a l’abast un últim ressort per controlar la justícia des de l’oposició: no negociar amb el PSOE cap renovació dels òrgans i així prolongar els magistrats afins en funcions als càrrecs per retenir una judicatura conservadora que ja no reflectia les urnes. Si bé el líder del PP, Pablo Casado, havia gosat bastir –amb Rafael Catalá de negociador– un pacte amb Pedro Sánchez per renovar el poder judicial, la renúncia de Manuel Marchena a presidir el Tribunal Suprem després de ser identificat pel senador Ignacio Cosidó com el peó del PP que controla el judici de l’1-O i la sentència “pel darrer” anima el PP a tornar al vell manual. Després d’arrossegar ahir el PSOE i Podem a retirar tots els jutges candidats a vocals que havien de ser votats avui al Congrés, segons fonts parlamentàries el PP perpetuarà Lesmes al capdavant del Suprem sine die tot i que hauria de cessar el 4 de desembre.

El dia abans d’haver de votar al Congrés la renovació del Consell General del Poder Judicial (CGPJ), l’òrgan de govern dels jutges, el PP, el PSOE i Podem van formalitzar la retirada formal dels seus candidats. La marxa enre del PSOE arribava mi-

La frase

“Senyor Sánchez, el seu govern ha malmès l’acord filtrant el nom del president abans dels vocals del CGPJ”

Pablo Casado
PRESIDENT DEL PP

nuts abans de la cita que tenien a la comissió de nomenaments del Congrés José Miguel Castillo i Blas Jesús Imbroda, que ja no van acudir a l’examen. Poc després, la presidenta del Congrés, Ana Pastor, va comunicar que s’anul·lava la votació d’avui. “El seu govern, senyor Sánchez, ha malmès l’acord filtrant el nom del president abans dels vocals del CGPJ”, retreia Casado a Sánchez. “Al seu costat, Rajoy és un moderat i és més seriós”, replicava el president al líder del PP.

Destituït Edmundo Bal

L’escalada entre govern i oposició va anar a més en saber-se que l’advocat de l’estat en cap del penal, Edmundo Bal, havia estat destituït per l’advocada de l’estat, Consuelo Castro, i ja no serà present al judici de l’1-O. Bal era un creient en la rebel·lió violenta i es va negar a firmar l’escrit d’acusació perquè recollia només els delictes de sedició i malversació.

El caos al poder judicial que deixa el frustrat ascens de Marchena és descomunal, perquè els noms dels magistrats apareixen com a cremats per al futur i les associacions judicials

es pregunten qui serà ara el valent que voldrà formar part d’una futura llista de vocals pactada entre el PP i el PSOE i qui serà el més valent encara que voldrà presidir el CGPJ i el Suprem amb l’actual procediment de designació bipartidista. Entre els jutges cremats hi ha el sentenciadore del cas Gürtel, José Ricardo de Prada, i el jutge que va portar a Europa les clàusules sòl, José María Fernández Seijo.

Tant al PSOE com al PP –i a Podem– admeten que ara tindran molt difícil reclutar nous voluntaris i el futur mira al Senat, on ara hi ha en tramitació –està en la fase d’esmenes– una reforma de la llei orgànica del poder judicial. “Volem agrair el compromís de les persones que havíem proposat i demanar-los disculpes pel lamentable espectacle que ha donat el PP”, adduïa la portaveu del PSOE, Adriana Lastra. “És humiliant en termes institucionals”, afegia Gloria Elizo (Units Podem).

Interinitat sense límit

A favor de la perpetuació del tàndem Lesmes-Marchena, els dos patrocinadors de la teoria de la rebel·lió violenta a Catalunya plasmada pel jutge instructor Pablo Llarena, hi juga l’aritmètica: el Congrés exigeix una majoria de tres cinquenes parts que és impossible sense el PP. I això regala al PP el poder de vet infinit, perquè no hi ha escrit enlloc cap límit al temps que els jutges del CGPJ poden sobreviure amb el mandat caducat.

El jutge Marchena, amb el ministre Marlaska ■ L. PIERGIOVANNI /EFE

Amb un calendari ple de cites electorals –de les andaluses del 2 de desembre a les municipals i autonòmiques del 26 de maig–, el PP no té cap incentiu per negociar quan ara té un CGPJ i un Suprem conservadors. Fonts parlamentàries, de fet, imputen la filtració del Whatsapp de Cosidó –home de Casado– vantant-se de controlar el Suprem gràcies a Marchena a sectors del vell PP que no entenen que, controlant ja el poder judicial, la negociació de Rafael Catalá i la ministra Dolores Delgado regalés al PSOE i a Podem una nova majoria progressista al CGPJ. ■

Un assaig del judici, abans de Nadal

El Tribunal Suprem celebrarà la vista per resoldre les qüestions prèvies plantejades per les defenses dels divuit acusats en la causa del procés, especialment la no-competència de l’alt tribunal per jutjar-los, la setmana abans de Nadal, entre el 17 i el 21 de desembre, segons Efe.

Serà un assaig del judici contra els independentistes catalans, previst per a mitjan gener o al febrer, ja que els penalistes exposaran els seus arguments davant els set magistrats, amb Manuel Marchena de president, que

els jutjaran per rebel·lió. En la vista, els acusats no han d’estar-hi presents. Marchena va ser qui, en admetre la causa al Suprem, va obrir la porta al delictes de conspiració a la rebel·lió, que implica la meitat de penes. La vista implica, a més, que el Suprem ha paralitzat el termini de deu dies que havia donat als acusats per presentar el escrits de defensa. Una defensa ha demanat que el termini s’ampliï a 30 o 90 dies. Paral·lelament, el Suprem haurà de decidir si admet a tràmit o no les recusacions del jutge Marchena.

L'APUNT

Millors de trens... i carreteres

Jordi Alemany

No actuar fins que passen desgràcies es tan vell com l'anar a peu, com ho és ignorar les reclamacions de municipis petits. Un nou exemple és el del desgraciat accident per l'esllavissada a la línia R4 a Vacarisses. Evitable per reincident, i perquè les queixes d'anys només les escolta el vent. Ara tot són comissions d'investigació i retrets per incompliments d'inversions...

d'un pla del 2009 i una altre del 2013! Anys que potser són pocs en política, però que ho diguin als usuaris i als familiars dels accidentats. L'alcaldeessa accidental de Vacarisses, Olga Serra, recordava que ho reclamen fa temps, i atenció, també de la carretera C-58 del costat, font d'eternes demandes de millora des del 1999, i on fa sis dies es va produir una altra esllavissada.

em

Rufián abandona l'hemicicle en ser expulsat per Pastor davant la mirada del ministre Borrell ■ JAVIER LIZÓN / EFE

El xou de Borrell

TRIFULGA • El ministre denuncia que Jordi Salvador (ERC) li va escopir i ell, els testimonis i les imatges ho rebaten **CAS** • Rufián és expulsat del Congrés **AVÍS** • Pastor irrita el PP i Cs prohibint insultar dient "colpista" i "feixista"

David Portabella
MADRID

El Congrés es va veure ahir inundat per la pregunta més insòlita: hi ha saliva o no? El descens al fang del sensacionalisme el servia el ministre d'Afers Estrangers, Josep Borrell, que després d'una picabaralla amb el diputat d'ERC Gabriel Rufián —que li costaria a aquest l'expulsió— va denunciar que el republicà Jordi Salvador li

havia escopit quan ERC abandonava el Congrés en solidaritat amb l'expulsat. Com si fos a l'*Anatomia de un instante* en què Javier Cercas recrea la tempraça d'Adolfo Suárez el 23-F, Borrell va afirmar: "No faré anatomia d'una escopinada."

Amb la renúncia a detallar l'escopinada, però, el que va fer Borrell va ser acusar Salvador d'escopir-li quan el republicà li va dedicar una mirada desafiant que va acabar amb un esbufec. El

ministre el va assenyalar amb el dit acusador al moment, però segons va dir fora de l'hemicicle, no sabia qui era. Joan Capdevila, el diputat d'ERC més pròxim a l'escena, ho negava. I Adriana Lastera, la portaveu del PSOE que seu darrere de Borrell, va confessar que no havia vist cap brot de saliva. I si bé ni la ministra Dolores Delgado —que seu al seu costat— ni les imatges de la realització validaven l'acusació, Borrell es reaffirmava. "Un m'ha escopit. La

presidenta del Congrés ha controlat molt bé la situació. Jo he estat president del Parlament Europeu i allà això no es tolera", hi afegia. "Ningú ha escopit, oi?", va demanar a porta tancada Joan Tardà als seus. Quan va sentir un "és clar que no!" unànime, Tardà va comparèixer per demanar una revisió de les imatges, com si fos el VAR del futbol, i va desafiar Borrell a demanar perdó si és mentida. Salvador, alhora, rebia amenaces de mort a les xarxes socials.

L'origen de la picabaralla era el duel amb Rufián, que va acusar Borrell de ser "el ministre més indigno de la democràcia" i "un *hooligan* de Societat Civil Catalana" i va dir que quan algú de Cs li digués "colpista", ell li diria "feixista". "Un cop més ha vessat a l'hemicicle aquesta barreja de serradures i fems, l'únic que és capaç de produir", va dir Borrell. Els escarafalls de Rufián enaltint irònicament l'ovació del PP i Cs a Borrell li van valer l'expulsió després de dos avisos de Pastor.

Acabat el xou, la presidenta del Congrés reivindicava la seva autoritat advertint que a partir d'ara prohibirà que el diari de sessions inclogui els insults "colpista" i "feixista". La censura de "colpista" va irritar el PP i Cs, que perden una paraula bàsica del seu diccionari. "La paraula *feixista* és impresentable dins el Congrés. Però quan es produeix un cop d'estat, i a Espanya s'ha produït un cop d'estat a Catalunya, cal dir colpista a qui l'ha comès. No compartim la decisió sobre aquesta paraula que prova un fet jurídic cert que és sostingut pels jutges del nostre país", va desafiar el vicesecretari del PP, Javier Maroto, a Pastor. ■

Qui respon els **mil dubtes** que tots tenim sobre la **conducció eco**?

ECO.LAB

by MITSUBISHI

Trobades per a **ecoentendre** de cotxes

24 de novembre a les 11 h

AM 94 Motor

C/ Dr. Joan Torró Cabratosa, 38
GIRONA. AP-7 Sortida Girona Sud
972 400 650

En un matí, els ecoentesos ECO.LAB aclariran tots els teus dubtes sobre la conducció eco en un esdeveniment tan entretingut com exclusiu, incloent-hi la prova del vehicle.

Reserva la teva plaça a:
www.ecolab-mitsubishi.es

**MITSUBISHI
MOTORS**
Drive your Ambition

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Via lliure per reforçar les lleis de memòria

■ Nova ponència a la cambra per millorar la legislació i incloure-hi aspectes que evitin l'exaltació del franquisme

Emma Ansola
BARCELONA

Les forces polítiques “republicanes”, a destacar ahir pel diputat Joan Josep Nuet, de Catalunya en Comú Podem, van permetre ahir tirar endavant al Parlament nous treballs legislatius per millorar les tres normes que ara regulen aspectes bàsics de la memòria democràtica a Catalunya en el període entre la Segona República i l'entrada en vigor de l'Estatut del 1979.

La constitució de la nova ponència es farà cap al febrer, un cop estigui enllestida la llei integral que hores d'ara ja redacta el govern i que, conjuntament amb la proposta de text presentada ahir pel PSC, servirà de base per acabar de redactar una

nova normativa que relligui tots els aspectes que ara es troben dispersos i d'altres nous que encara no gaudeixen de prou protecció. Els nous treballs legislatius seran possibles després que ahir JxCat i ERC retiressin l'esmena a la totalitat a la proposta del PSC i aquest s'avinagués a esperar el text del govern per treballar de manera conjunta la recuperació de la memòria democràtica.

Així, el text del PSC proposa, per exemple, la creació d'un cens general de víctimes que incorpori el ja creat cens de persones desaparegudes durant la Guerra Civil amb la regulació del procediment de localització i trasllat de restes, el dret a la justícia de les víctimes i la prohibició d'elements o actes públics

contraris a aquesta memòria democràtica. En aquest darrer punt, concretament, es marca que les administracions “previnguin i evitin” actes en públic que “comportin, descrèdit, menyspreu o humiliació de les víctimes o dels seus familiars, exaltació de la revolta militar o del franquisme, o homenatge o concessió de distincions a les persones físiques o jurídiques que van donar suport a la revolta militar i la dictadura”.

En un dels aspectes que ja s'han posat d'acord és declarar el 15 d'octubre dia de record i homenatge a les víctimes de la Guerra Civil i la dictadura. JxCat, ERC, el PSC, els Comuns i la CUP van coincidir a reclamar la necessitat que la llei reforci la memòria d'aquells anys per evitar

El president del govern, Quim Torra, ahir en la sessió de control al Parlament ■ ACN

que es reproduïen en un moment que creixen les ideologies de l'extrema dreta. “Val la pena fer un esforç de memòria del que van significar segons quins poders o idees”, va afegir-hi Pedret. En el debat el president del govern, Quim Torra, va demanar torn de paraula –tal com li permet el reglament del Parlament– per asseverar que no permetrà que es facin acusacions de manipulació de la història com poc abans havia fet el diputat del PP Xavier Garcia Albiol. ■

Fre a les propostes de Cs i el PP

Dues propostes, una de Ciutadans i una altra del PP, per regular l'ús de símbols i garantir la neutralitat de l'espai públic van rebre el rebuig de la resta de forces polítiques del Parlament, que els van acusar de presentar uns textos dirigits més aviat “a coartar els drets i les llibertats” de la ciutadania. En aquest debat, el PP va pugnar per afegir al seu bàndol els socialistes, molt crítics, però, amb els textos del PP i de Ciutadans,

amb els quals es pretenia sobretot eliminar els llaços grocs de l'espai públic. Els partits contraris (JxCat, ERC, Comuns, PSC i la CUP) van defensar precisament l'espai públic com a escenari de la política i va ser el diputat Ferran Pedret del PSC qui va recordar a Ciutadans que si s'aprova aquella proposta haurien de “córrer a treure” l'autobús de la formació taronja que circula pels carrers de Madrid.

Sobiranisme

Tàndem catalanoxinès per apel·lar a Europa

CONVERSA • Puigdemont i Ai Weiwei denuncien “els dobles estàndards” d'Europa i coincideixen que cal “lluitar” per la llibertat **RETRET** • L'expresident assegura que l'Estat espanyol és “autoritari” per la seva “actitud” amb Catalunya

Natàlia Segura
BRUSSEL·LES

L' independentisme català continua fent amics a l'exili. L'últim, el dissident xinès Ai Weiwei, que ahir va acompanyar el president Carles Puigdemont en una xerrada sobre l'estat de la democràcia i els drets humans al món, que va acabar girant entorn de la crisi catalana i a l'Estat espanyol. Així, tots dos, que es van conèixer a Berlín mentre el líder de JxCat esperava la resolució del seu cas d'extradició, van denunciar ahir en una conferència conjun-

ta la doble vara de mesurar d'Europa amb la situació a Catalunya. “No pot haver-hi dobles estàndards quan es tracta de drets humans”, va assegurar en la conversa amb Puigdemont organitzada per la Fundació Cinema per la Pau. Per la seva banda, el president va criticar “l'actitud autoritària” de l'Estat espanyol cap a Catalunya i la manca d'independència judicial. “L'únic que hem vist és més repressió i una actitud negativa”, va lamentar.

A banda de les reflexions polítiques, la trobada en va deixar també algunes d'iròniques, com el fet que les urnes del referèn-

Ai Weiwei i Carles Puigdemont durant l'acte que es va celebrar ahir a Brussel·les ■ ACN

dum es compressin a la Xina, on no es poden fer servir. De fet, Weiwei va explicar que els xinesos “no saben el que és una papereta” per votar. Si bé les realitats polítiques de l'Estat i de la República Popular de la Xina estan força allunyades, ahir dos dels seus dissidents més famosos al món van posar en comú les seves preocupacions per les restriccions de drets humans a casa seva. A l'acte hi van assistir prop d'un centenar de persones, entre els quals, la delegada del govern davant la UE, Meritxell Serret; l'exconseller Toni Comín; la dona de Jordi Cuixart, Txell Bonet, i Valtònyc. ■